

Sant Jordi 2018

Obres premiades

Jocs Florals

Escola Guillem de Mont-rodon

SANT JORDI 2018

El jurat integrat per Vicky Gasch (representants d'educació infantil), Mª Carme Noguer (representant de cycle inicial), Imma Puntí (representant de cycle mitjà), Maite Ceballos (representant de cycle superior), Bet Serra (secretària) i Alba Grau (caps d'estudis) es va reunir el dia 19 d'abril de 2018, per deliberar sobre les obres premiades a l'edició d'enguany.

Aquest curs hi heu participat els i les alumnes de primària i heu participat en la modalitat de prosa i alguns també en la modalitat de poesia.

Els membres del jurat hem comprovat, a través de la lectura dels vostres treballs, la il·lusió que hi heu posat i ens ha estat molt difícil arribar al veredict final.

Considerem que un certamen d'aquest tipus té l'objectiu prioritari de fer estimar la llengua catalana i adonar-se del poder de la comunicació, de poder jugar amb el llenguatge i avançar en el seu coneixement i la seva utilització.

Creiem que aquest objectiu s'ha assolit per la majoria de vosaltres, en el sentit que cada un dels treballs presentats suposa un interès i un esforç que sens dubte us ha portat a una millora per anar avançant.

Aprofitem també per felicitar a tots els mestres que us ajuden i us acompanyen en aquest procés de descoberta de les paraules.

Felicitem els seleccionats i us animem a tots a continuar en aquesta tasca.

Enhorabona!

Vic, 23 d'abril de 2018

RELACIÓ DE PREMIATS 2018

CATEGORIA A (prosa): alumnes de 1r

	Títol
1r premi	L'ogre que feia por (1r A)
1r premi	El viatge d'en Pol i la Clara (1r B)

CATEGORIA B (prosa): alumnes de 2n

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	Estrella	El dofí que no podia tornar a la família	Abrigail Williams
3r premi	Anna	En Joan que va saber nedar	Bianca Iancu
2n premi	Suàrez	La selva bruja	Otger Casanovas
1r premi	Conill nan	El follet de les emocions	Arlet Boixader

CATEGORIA C (prosa): alumnes de 3r

	Pseudònim	Títol	Nom
3r premi	Bloom	El cigne de l'arc de Sant Martí	Xènia Serra
3r premi	Lluna	Gat i gos	Bruna Puntí
2n premi	Google	El món al revés!	Ona Guitart
1r premi	Lluna brillant	Volem arribar a la Lluna	Ariadna Piella

CATEGORIA D (prosa) : alumnes de 4t

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	Muntanya	Música màgica	Mariam Muradou
3r premi	Laura Diarema	Saluant a la meua millor amiga	Fatima Adam
3r premi	Swish Swish	Ser feliç	Genís Maresma
2n premi	Fènix	La serp "fantasia"	Sofia Gallego
2n premi	Petxina	Alícia al regne dels monstres	Sara Plans
1r premi	513	Blanc i negre	Anna Amargant
1r premi	Pluja	Els nervis	Iris Homs

CATEGORIA E (prosa i poesia): alumnes de 5è

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	Crack	Les aventures de la Laia	Maroua El Aabid
3r premi	Dance	Imagina't	Emma Albert
2n premi	Auggie Pullman	Addictes a la feina	Arnau Maresma
1r premi	Salvatge	El somni de l'avi	Fiona Serra

CATEGORIA F: alumnes de 6è

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit poesia	Fuet	Ella	Jana García
3r premi poesia	Aneleh	Els dies d'Institut	Helena Rouira
2n premi poesia	La Kaotika	L'estació de tren	Anna Hernández
1r premi poesia	Tots colors	Les quatre estacions	Noa Barastegui

primer

Curs: 1r A

Categoria: A

Modalitat: Prosa

Títol: **L'ogre que feia por**

En un país molt llunyà hi havia un ogre que es dia Sac i que vivia en un castell al mig del bosc.

Era tan alt i tan gros que no podia sortir de casa perquè tots els animals s'espantaven quan el veien. Se sentia molt trist i per això es quedava tancat a casa seva.

Un dia va tenir la idea de demanar ajuda a la fada Nenúfar que vivia a prop seu. Ella no sabia gaire què fer i va anar a veure totes les fades que coneixia. Entre totes van fer una poció màgica que faria que l'ogre es tornés petit i d'aquesta manera ja no faria por a cap animallet i podria jugar amb ells.

Va estar tan content que tots junts van fer una festa major a casa de l'ogre menjant tot lo bo i millor que tenia. S'ho van passar d'allò més bé i a l'hora de marxar tots es van fer una abraçada i un petó i mai més van tenir por de l'ogre.

I aquest conte s'ha acabat. Si no t'ha agradat menja pa torrat.

Nens i nenes de 1r A

Curs: 1r B

Categoria: A

Modalitat: Prosa

Títol: El viatge d'en Pol i la Clara

La Clara tenia moltes ganes d'estrenar les botes que li havien regalat pel seu aniversari. Va pensar que potser demà seria un bon dia. Era dissabte i li va demanar a en Pol que l'acompanyés al bosquet que hi ha prop de casa. Havia de recollir fulles per fer un treball per l'escola.

L'endemà es van aixecar d'hora. Podien anar-hi sols perquè ja coneixien el lloc.

Quan ja feia una estona que caminaven van veure, sota un arbre i amagat entre les fulles, una cosa molt estranya. Semblava un ou, però era gros com un meló. S'hi van acostar i s'ho van mirar sense dir res.

En Pol estava convençut que no podia marxar i deixar allò. Havia de saber què era. Així, doncs, sense pensar-s'ho més, se'l va ficar a la motxilla i va decidir tornar a casa.

Li va dir a la Clara que no en dirien res a ningú, que seria el seu secret.

En arribar a casa, va córrer cap a l'habitació i el va amagar dins l'armari. Després, va fer com si res.

En Pol estava impacient per saber què en sortiria d'aquell ou.

Després de sopar, i quan en Pol ja anava a ficar-se al llit, va sentir un soroll estrany a dins de l'armari.

Un ésser estrany havia trencat l'ou i es movia d'un costat a l'altre donant cops.

En Pol va anar a avisar a la Clara. No es podien creure allò que veien: era una cria de dinosaure, amb ales i molt lleig.

- Demà me l'enduré a l'escola.

- Ni pensar-ho – va dir la Clara -. L'hem de tenir amagat. No el pot veure ningú.

Van decidir posar-li un nom.

- Es dirà Paf- va dir en Pol.

I cada vespre, abans d'anar a dormir, li portava, d'amagat, una mica de llet i galetes. A vegades, un tros del seu entrepà o, quan la mare no era a la cuina, una mica de xocolata.

En Paf creixia molt ràpid i l'armari se li feia petit. S'havien fet bons amics i l'animaló entenia que no havia de fer soroll i no podia sortir de l'habitació.

Fins que va arribar el dia que la mare el va descobrir. És clar que es va enfadar molt, però després en van parlar amb calma.

Què en farien d'en Paf? Havien de trobar una solució. En Pol no es volia separar del seu amic però en Paf no podia viure a la ciutat. Així, doncs, van decidir que el tornarien a l'època que li tocava viure i que, per a això, haurien de fer un llarg viatge en el temps. Els esperaven un pilot d'aventures, descobriments d'altres èpoques que mai haurien imaginat.

Nens i nenes de 1r B

segon

Pseudònim: Estrella

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: El dofí que no podia tornar a la família

Fa tres anys enrere, a la primavera, a la platja de Barcelona, un matí fred, un dofí petit i suau no podia tornar amb la seva família. El va trobar una persona i el va portar al seu vaixell. Va anar amb el vaixell a buscar la família. El va deixar a l'aigua i el va trobar la seva família.

Abigail Williams

Accèsit

Pseudònim: Anna

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: **En Joan que va saber nedar**

Fa molts i molts anys vivia un nen que es deia Joan.

En Joan era un nen molt simpàtic, però amagava un secret.

El secret era que no sabia nedar.

No li agradava perquè els nens es reien d'ell.

Però va dir: Ja està!!!

Hi per primera vegada va intentar nedar. Hi ho va aconseguir, al final els seus amics no s'ho creien.

No havia tornat a la normalitat.

Els seus amics encara no s'ho creien i en Joan continuava enfadat.

Va arribar el dia, va nedar a la piscina. Els nens van quedar amb la boca oberta.

Ara sí, ho havia aconseguit.

Al final va acabar molt i molt feliç i content.

Bianca Iancu
3r premi

Pseudònim: Suàrez

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: **La selva boja**

Fa molts i molts anys, en una selva molt llunyana, en una selva molt fosca que feia molta por.

El caçador malvat que volia matar els animals que veia i se'ls menjava.

En Marçal volia que tothom tingués pau i tranquil·litat.

El caçador tenia un problema amb els animals, ja que els animals eren molt juganers i li posaven punxes a les sabates i després havia d'anar descalç per la selva.

Li passaven moltes coses com per exemple: Que en una estona ve un mico i li agafa la samarreta, al cap d'una hora va venir una guineu i un lleó. La guineu li va treure el barret, el lleó li va agafar els mitjons i els pantalons.

En Marçal li va penjar l'escopeta i el caçador es va rendir i va deixar de ser caçador i va anar a una fàbrica de paper.

L'any demà va trobar una casa plena de menjar i s'ho va menjar tot.

Cata – cric i cata – crac el conta s'ha acabat.

Otger Casanovas

2n premi

Pseudònim: Conill nan

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: **El follet de les emocions**

Un bon dia a la tarda, hi havia cinc nens. Un es deia Pau, una nena es deia Judit, una altra es deia Jana, un altre es deia Martí i l'altra Lucía.

Cadascú vivia en una casa diferent.

Un dia en Pau, va perdre l'alegria i no s'alegrava mai de res. Ara estava trist i enfadat. Un altre dia la Jana va perdre l'amistat i no estimava a ningú. La Judit va perdre la calma i no estava mai calmada. En Martí va perdre la por i ara no en tenia mai de por. La Lucía va perdre la ràbia i no s'enfadava mai.

Un dia va venir un follet i els va donar unes pastilles molt estranyes. Els va dir que se les prenguessin i cadascú va recuperar l'emoció que li faltava.

Tots li van donar les gràcies al follet i cadascú se'n anar a casa seva.

I conte contat, ja s'ha acabat!.

Arlet Boixader

1r premi

tercer

Pseudònim: Bloom

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: El cigne de l'arc de Sant Martí

Hi havia una vegada un cigne petit que li va preguntar a la seva mare:

-Puc anar a la cova màgica?

-Sí, va dir la mare.

Quan el cigne feia estona que nedava es va trobar amb un peix daurat que li va mostrar el camí per anar a la cova màgica. Quan hi van arribar van entrar a la cova. De sobte el cigne es va fer gran i les seves plomes es van acolorir amb els colors de l'arc de sant Martí. Quan van sortir de la cova tot era màgic i de coloraines i una fada petita que volava per allà li va dir:

-Gràcies cigne màgic, m'has salvat el llac.

El cigne va quedar sorprès perquè no havia vist mai aquella fada. El cigne li va dir:

-Però com saps que estic aquí?

-Ho sé perquè tu ets el meu cigne- va dir la fada.

Després de tot això va passar una cosa que va fer que el cigne i la fada es coneguessin més.

-Ara sí que et crec, fada! Per cert, com et dius?- va dir el cigne.

-Em dic flor- va respondre la fada. El cigne va anar cap a casa seva i li va explicar tot a la seva mare i la seva mare va estar orgullosa d'ell.

I si no ho creieu, aneu-ho a veure!

Xènia Serra

3r premi

Pseudònim: Lluna

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: Gat i gos

Hi havia una vegada una família formada per dues germanes i una mare: la Berta, l'Íngrid i la seva mare. L'Íngrid feia nou anys i la seva germana gran volia fer-li un regal. Volia comprar dos gatets. Va anar a la botiga d'animals del poble. Va entrar, va mirar els animals de la botiga i finalment, va comprar dos gatets que els van ficar dins d'unes capcetes com a regal.

Quan va arribar a casa, la Berta va deixar les capcetes a la taula de la cuina i un cop van ser-hi totes a la cuina, l'Íngrid va obrir els regals. Estava nerviosa i contenta a la vegada.

Quan va veure els dos gatets els va agafar però no estava molt convençuda. L'Íngrid s'esperava un gosset però la Berta li va comprar dos gatets i van començar a barallar-se.

Un cop es van tranquil·litzar i van escoltar a la seva mare, van decidir anar les tres juntes a la botiga i tornar un dels dos gatets i escollir un gosset.

Quan van tornar de la botiga, el gatet i el gosset no s'entenien gaire i molt sovint es barallaven. A més, el gatet estava molt trist perquè la seva germaneta estava a la botiga i ell estava amb una família.

Uns dies després, la Berta es va adonar que el gatet necessitava la seva germana a prop i li va demanar a la seva mare si podien anar un altre cop a la botiga i quedar-se la gateta que van tornar.

La Berta li va explicar tant bé a la seva mare que el mateix dia van anar a la botiga i van comprar l'altre gatet.

Quan van arribar a casa, el gatet que estava molt trist es va posar molt content i des de llavors que els dos gatets i el gosset van ser molt amics.

Bruna Puntí

3r premi

Pseudònim: Google

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol : El món al revés

L'Arnau i la Carla, els protagonistes d'aquesta història són molt bons amics. Estan planificant un viatge per tot el món només en 100 dies. Marxaran el dia 23 d'abril a trenc d'alba. Avui som dia 22 d'abril, falta un dia per marxar de viatge.

-RIIIIIING!- Va sonar el timbre de l'escola de l'Arnau i la Carla. Eren les 17:00h. Era hora d'anar a sopar i anar a dormir ben d'hora, perquè l'endemà s'havien de llevar a les 5:00h del matí.

-TITITITITITIT- Els despertadors van sonar. Eren les cinc del matí. Se'n van anar cap a l'aeroport de Barcelona per agafar l'avió. Al cap de tres hores van arribar a la Xina.

Quan van baixar de l'avió van quedar molt confosos. A la Xina hi havia indis! La Carla va mirar que no s'haguessin equivocat d'avió, però no. Havien pujat a l'avió correcte. I, a més a més, les lletres dels edificis eren en xinès i els temples també. Però tot i així van anar a l'hotel que havien encarregat.

Al cap de dos dies van anar cap a Amèrica i els va passar el mateix. Hi havia anglesos! L'Arnau i la Carla van anar cap a l'hotel.

Al cap de dos dies més van marxar cap al Japó, Itàlia, etc. I a tot arreu passava el mateix. Quan ja portaven 98 dies de viatge van agafar l'avió direcció la Índia.

Quan van arribar es van trobar la Índia plena de sud-americans. Com que a cada país visitaven edificis, temples, parcs famosos, etc... a la Índia van visitar el Taj Mahal i el van trobar ple de topazis, uns diamants de color taronja. D'ells en penjaven uns rètols que deien "que hi hagi justícia al món, que tota la gent estigui al país que li toqui", i frases per l'estil.

-Mira, Arnau- va dir la Carla.

Hi havia un topazi que estava del revés! A sota hi tenia el cartell que deia: "que tota la gent estigui al país que li toqui". L'Arnau i la Carla es van mirar emocionats: havien trobat la resposta al seu misteri! Van girar el topazi i quan van sortir del Taj Mahal a la Índia es van trobar indis!

Ja era el dia 99 del seu viatge i van decidir tornar a casa.

I conte contat, ja s'ha acabat

Ona Guitart

2n premi

Pseudònim: Lluna brillant

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: **Volem arribar a la lluna**

Fa molts anys una nena que es deia Paula volia arribar a la lluna. Primer va preguntar al seu pare que era astronauta si podia portar-la a la lluna. El seu pare va dir que no perquè estava molt enfeinat descobrint nous planetes.

Lavors va pensar que podria arribar a la lluna utilitzant un llit elàstic. Va saltar molt alt deu cops i a l'onzè cop, va anar a para a la teulada del seu amic que es deia Sergi.

En Sergi, en sentir el soroll, va anar a mirar què passava.

Quan va arribar es va trobar la Paula mig estarrufada i en Sergi va començar a riure. Lavors la Paula va explicar-li el que volia fer i va demanar-li si ell l'ajudaria. En Sergi molt content, va dir que sí que volia ajudar-la i que era molt bona idea.

Van estar rumiant tot el dia i al final en Sergi va tenir la idea de fabricar una escala molt i molt alta. Tampoc va funcionar. No era suficientment alta per arribar fins a la lluna.

Al dia següent, quan van tornar-se a veure, en Sergi tenia una nova idea. Volia que fabriquessin un coet. A la Paula li va semblar una brillant idea.

Ràpidament, van anar al garatge de la Paula i van començar a remenar. Van trobar una màquina vella i la van poder arreglar entre tots dos.

A la tarda, amb la màquina vella van arribar a la lluna. Allà van trobar un extraterrestre que estava molt amoïnat perquè uns extraterrestres dolents volien conquerir la lluna.

En Sergi i la Paula van prometre a l'extraterrestre que l'ajudarien. La idea de la Paula era pintar la lluna de color negre. L'extraterrestre va estar d'acord. Quan van començar a pintar-la, sense adonar-se'n van pintar també la màquina vella.

La idea va funcionar i els extraterrestres dolent no van trobar la lluna i no la van conquerir.

A la lluna, tothom estava molt content i van decidir fer una festa per celebrar-ho.

Al dia següent, la Paula li va dir amb en Sergi que no trobava la màquina vella per poder tornar a casa. La van estar buscant tots plegats fins que la van trobar.

Abans de marxar, el cap dels extraterrestres va regalar als nois un rellotge del temps. Podien anar al passat i al futur. Els dos estaven molt agraïts.

Un cop a casa, la Paula i en Sergi van explicar-ho als seus pares. Al principi els hi costava de creure fins que van provar tots junts el rellotge del temps.

Ariadna Piella
1r premi

Quart

Pseudònim: Muntanya

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: Música màgica

Hi havia una vegada un nen que es deia Nicolas. Aquesta història va passar a Georgia, al carrer. A en Nicolas li agradava jugar a futbol.

Un dia en Nicolas estava enfadat perquè quan va jugar a futbol no va guanyar. A l'escala hi havia un nen que es deia Luka i li agradava tocar el violí. Quan en Nicolas va veure en Luka, el va començar a molestar i li va tirar les ulleres a terra. També li va tirar el violí i el va pegar.

En Luka va començar a cridar:

- Oh, no el meu violí !

En Luka va córrer i va agafar el seu violí i el va tocar. En Luka va començar a tocar una música màgica. El Nicolas va escoltar aquesta música i va pensar per què ho feia de molestar.

En Nicolas li va donar les ulleres i va dir:

-Perdona, no ho faré més! , si vols demà pots venir a casa meua, i mirarem futbol a la TV.

A partir d'aquell dia en Nicolas no va molestar més i va tenir molts amics.

Mariam Muradou

Accèsit

Pseudònim: Laura Diarema

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **Salvant a la meua millor amiga**

Hola, em dic Alba però m'agrada més que em digueu Emma. La meua mare es diu Elisha , el meu pare Marcel , la meua germana Mònica, i la meua cosina Anna. Tinc 12 anys i us explicaré la meua vida . M'agrada cantar , ballar i fer gimnàstica. M'agrada el rosa clar i el blanc. El meu pare és nigerià i la meua mare catalana , sóc marró clar. Comencem.

Quan tenia 2 mesos m'havien explicat que era molt riallera . Uns 8 mesos després vaig començar a parlar i a caminar, també deia: Pa- pa , ma- ma , hola. Quan tenia 2 anys vaig anar a la guarderia i vaig conèixer a la Carol .

Espereu un moment , no us he presentat a la Carol . Val, ara us ho explicaré és la meua millor amiga i sempre m'ajuda , m'acompanya i quan estic trista i no uull que ningú ho vegi, ella ho sap i em diu:

- Què et passa... ? M'explica els seus secrets i jo també, però un dia, vaig ser jo que la vaig veure trista i li vaig preguntar :

- Què et passa ? És que em falta un secret per dir-te, em va dir.

Jo li vaig contestar:

- Explica-me'l si us plau i ella em va dir :

- No! Un altre dia . I se'n va anar caminant amb la cara a punt de plorar.

Jo, me'n vaig anar a casa meua preguntant-me què li passava a la Carol i més tard vaig decidir anar a casa seva i vaig tenir la sort que la Carol no hi era , així podria parlar tranquil·lament amb la seva mare .

Vaig picar la porta i em va obrir la mare de la Carol i em va dir :

-Ah, Emma què vols? Va ...passa... vols que vingui la Carol ?

- No , nomes uull parlar amb tu, vaig dir .

Ella em va contestar :

- Emma, si vols, pots seure , què vols ?
- Es que la Carol s 'està posant més rara.. no em vol dir el seu secret encara que sigui la seva millor amiga - vaig dir jo-.
- No et preocupis , ja sé de quin secret estàs parlant .
- M' ho podràs dir si us plau ?
- Val , es que la Carol té una malaltia que es diu cervelopontosis , és una malaltia del cervell que no sap posar la roba bé i com que no tinc feina, no puc pagar els diners perquè la operin a l 'hospital , costa: 500.000 \$. em va dir la mare.

Mentre que la mare de la Carol deia que no podia pagar els diners, vaig pensar en algunes opcions i si em fes cantant? així els podria ajudar amb diners ... van passar 4 mesos i vaig llegir en un anunci que feien un càsting a Madrid per cantar.

Li vaig explicar tota la història a la meua mare i em va dir :

- Ets molt bona nena i et deixo anar el càsting.

Vam anar-hi corrents i vam arribar al càsting, Era el numero 18, vaig cantar una cançó de la meua tieta i vaig superar la primera prova i la segona. Dues setmanes després era el dia de decidir qui era la cantant i... VAIG GUANYAR!!!! era cantant, tenia 500.000.000 de subscriptors en els meus vídeos de famosa a youtube i així vaig aconseguir molts diners, tants com 100.000.000 euros.

Jo, li vaig donar la meitat a la Carol i es va recuperar .

Aquell dia a la nit, vam preparar una gran festa i quan estaven a punt de tirar bombes artificials va dir:

- Saps que tenia una malaltia ? i de seguida li vaig contestar :
- Ja ho sabia i he estat jo qui t 'ha salvat la vida , i ella va respondre :
- Què dius ? Doncs moltes gràcies !!!!

FI I FINS A LA PRÒXIMA HISTÒRIA !!!!!

! sabeu que és molt bo ser bona amiga o amic i ajudar a la gent? així ells et tornaran les gràcies . Prova de ser bona persona...

Fatima Adams

3r premi

Pseudònim: Swish Swish

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **Ser feliç**

Hola, em dic Jeff, conegut també com a Jeffry i tinc 12 anys.

A mi, l'escola no em va gaire bé perquè tinc un problema: sóc orfe. Sort que els meus oncles m'han cuidat durant tots aquests anys. Només tinc un record dels meus pares: un gat immortal que és el meu únic amic amb qui puc parlar quan em fan bulling. Els profes, quan els explico que els nens m'emprenyen, em renyen a mi. Si, ho heu sentit bé. A MI! A més, només tinc quatre dits del peu. Defectes de naixement...

Auui és el dia del meu aniversari. Quan arribo, ve en Justin i la seva colla:

- Felicitats, tros d'ase!!! I em tiren a terra de mala manera. A la caiguda, he sentit un cop molt fort a la panxa. Aquest és el moment en què m'han donat el meu pitjor regal: m'han trencat una costella. A sobre, han marxat com uns covards i m'han deixat al terra, gemegant.

Ara estic a l'hospital amb en Rex. Perdó, però no us he dit com es diu el meu gat immortal. No m'ha visitat ningú a part dels meus oncles, és clar, però tinc la sorpresa més gran de la meua vida quan algú truca a la porta:

- Hola, Jeffry.- diu una veu femenina. Ja li veig el rostre, encara una mica inconscient. És la Rose, una nena de la meua classe. M'estic posant molt nerviós.

Des de quan una nena llesta i agradable visita un nen desgraciat sense pares?!

-Com et trobes?- em pregunta. No entenc res del que està passant. Com ho sap?

Encara mig adormit li dic:- Què hi fas aquí? Perquè has vingut? Fora!!!

Ara que ho he dit, me'n penedeixo.

- Perdó, m'han tret una mica de sang. No em trobo bé. Ho sento.

- Només he vingut a donar-te una cosa.

S'ha tret una cosa de la butxaca. Sembla una felicitació. Un regal.

Posa: -Felicitats!!! Vols que siguem amics?-

Faig que sí amb el cap. En Rex, també.

Dues setmanes després, ja estic ben recuperat. A més, amb la Rose, ens hem fet molt amics. Ve cada divendres a casa per fer els deures junts. Ja fa tres dies que en Rex és mort. Crec s'ha mort per una raó: per protegir-me. Ara en Justin i la seva penya ja em tracten bé. Tothom em tracta bé. Ja tinc persones amb qui parlar. La vida ja em va bé. Ja no el necessitava per això, ha marxat. Ha marxat perquè ja sóc feliç.

Genís Maresma

3r premi

Pseudònim: Fènix

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **La serp "fantasia"**

Hi havia una vegada una serp que es deia fantasia. Fantasia era una femella que tenia moltes amigues i vivia a la selva en un lloc on cap humà havia estat mai... Allà hi havia el tresor de JAGARA. Jagara era el rei d'una llegenda molt antiga.

Un dia un investigador va trobar l'entrada secreta a la selva on hi vivia la serp "Fantasia". Però l'investigador no sabia que el seguien uns lladres de tresors. Just entrar van començar a caçar animals. Van passar 3 dies llavors l'investigador va trobar l'entrada del tresor de Jagara. Va entrar a la cova i es va trobar un pergami obert on li deia que hi havia 3 proves. El va agafar i va sentir un soroll: POM! Es va girar i va veure que se li havia tancat la porta de la cova.

-Ostres ara hauré de tirar endavant en qualsevol circumstància!

Primera prova. L'investigador va començar a avançar i va trepitjar una rajola. De cop van començar a anar d'un costat a l'altre d'unes destrals molt afilades. S'hi va atrevir, ho va intentar. La primera destral la va passar per sota. La segona destral la va passar pel costat però casi el toca: -Uff! La tercera destral la va passar com si fos una tirolina. Es va agafar a ella i quan estava a dalt va saltar: "Ho he aconseguit!"

La segona prova era anar per les rajoles de colors correctes. Si no queies a la lava. Prova la de color verd però no va encertar, i gairebé cau a la lava. Provar la taronja i tampoc. Prova la blava... i ... Sí! L'encerta! Ara ja sabia que la blava era la correcta. Segona prova aconseguida!

Falta la tercera i última prova. Tan ta ta tan...

En la tercera prova havia de trobar la porta correcta si t'equivoques morts. Ho intenta i encerta! Quina sort que ha tingut, arriba al tresor!!!!

Mentrestant... els robadors de tresors segueixen matant als animals, però per mala sort la serp Fantasia no se n'havia adonat. Allà mateix davant dels seus ulls va veure que disparaven a un toro. "Quina desgràcia!" va dir la serp. Així que va dir a tota la seva família i a tot el poble que quedava que es possessin a cobert i ella sola va anar a salvar al seu poble. Es va enfrontar als dolents. Mentrestant els animals del poble estaven preocupats per Fantasia. Després de 3h va tornar ferida. En aquell moment va veure que treballar tots junts és millor que un de sol. Així que tots els animals del poble es van reunir per competir contra els dolents. Com que ara eren més que els dolents els van guanyar. "Visca, visca!!!"- van dir els animals.- "Hem guanyat!!!"

En aquell moment Allà mateix va sortir l'investigador amb el tresor a les mans i va veure que tots els animals de la selva ho estaven celebrant. L'investigador va demanar: què ha passat aquí? M'he perdut alguna cosa? Que estrany... Aquí hi ha alguna cosa que es mou! Ahhh quin ensurt m'has donat serp!!! I la serp va dir:

- Perdó...
- Ah, parles?
- Doncs sí, sí que parlo!
- Mmmh vale però saps què ha passat aquí?
- Doncs que creiem que el seguia algú.
- Oh, doncs la pròxima vegada vigilaré més buscant tresors
- Mmmmh m'estic tornant boig? Crec que això de buscar tresors m'esta afectant al cap...
- Ufffff!!!!!!

Conte contat aquest conte s'ha acabat.

Sofia Gallego

2n premi

Pseudònim: Petxina

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **Alícia al regne dels monstres**

Temps era temps quan les gallines tenien dents , hi havia una nena que es deia Alícia. Aquesta nena era molt simpàtica i xerraire, portava una gorra verda, uns pantalons una samarreta de ratlles i unes sabates de color violeta. Vivia en un poblet que es deia Camembert . A l'Alícia li encantaven els llibres i les aventures.

Un dia , després de sopar va anar al pis de dalt per preparar un regal per la seva germana que l'endemà seria el seu aniversari. Per fer-li el regal va agafar unes estrelles petites , però li van caure totes. Mentre les agafava va sentir uns trucs a la porta de la terrassa, va mirar darrera seu. –És un monstre de color rosa!!

L'Alícia es va espantar molt. Va obrir la porta de la terrassa. El monstre li va dir:

-Em dic "Ziga Zaga" i vinc del regne dels monstres.

-Ahh ets un ésser humà sense pèl ni sense cua?

-Quin riure que fas! Li va dir el monstre.

-En realitat sóc dolent i sense més, va segrestar a l'Alícia.

-Deixa'm anar Ziga Zaga!!! Va suplicar la nena.

El monstre se la va emportar al seu regne. Quan van arribar-hi van lligar a L'Alícia en una columna de fusta.

Després d'una bona estona, de sobte va aparèixer un estrany monstre amb una armadura, i li va dir:

- Em dic "Tiroliro" i sóc el més gran de l'exèrcit.

EL monstre li va contestar a la nena :

-Jo, no me'n recordo de quin és el meu color preferit, si me l'intentes dir et deslligarem de la columna de fusta, però amb una condició:

-M'has de dir quin és el meu color preferit abans de la posta de sol i et deslligarem.

L'Àlícia es va posar a pensar i es va dir a ella mateixa:

-Si li van posar de nom Tiroliro potser li agrada el color taronja per la lletra inicial del seu nom.

Doncs dit i fet, l'Àlícia va cridar a en Tiroliro i li va dir que el seu color preferit era el taronja. El monstre li va contestar:

- Moltes gràcies, jo, com sempre me n'oblido de com em dic o de quin és el meu color preferit, però el més important, és que tu m'has salvat la vida.

Llavors en Tiroliro li va dir:

- Vés a viure la teua vida lluny de mi, adéu!

I l'Àlícia se'n va anar a casa seva.

Quan la nena va arribar, va començar a preparar-li el regal a la seva germana Bruna que feia sis anys. I la història de Àlícia al regne dels monstres acaba així, sense fi.....

Sara Plans

2n premi

Pseudònim: 513

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **Blanc i negre**

Hi havia una vegada una ciutat que es deia "Blanc i Negre". Era una tarda ennuvolada en una ciutat trista, una nena que es deia Lluna estava avorrida jugant al pati de casa seva.

-Quin avorriment, aquesta ciutat és tota de color blanc i negre!-Va cridar la Lluna enfadada.

Un nen que passava per allà la va sentir i tot seguit va trucar el timbre de casa seva.

-Riiing!-T'he sentit i vull parlar d'això amb tu.-Va dir el nen.

La Lluna el va obrir .

-Em dic Eudald i t'he sentit, jo també trobo que és molt avorrida aquesta ciutat.

-Jo em dic Lluna i fa molt de temps que estic buscant la manera de tornar la ciutat de colors.

-Doncs som-hi!-Va dir l'Eudald.

-Tinc una idea!!-Va cridar la Lluna. -Podríem pintar-la amb pintura!

-No.-Va dir l'Eudald.

-Tinc una altre idea. Hi podem enganxar purpurina!

-No ,que es veuria des de la lluna.-Va respondre la Lluna.

-Mmmm...Ja està!!!Va cridar la Lluna entusiasmada.-He trobat la solució! Farem una poció màgica per acolorir la ciutat i després volarem amb avió i llençarem la poció per sobre la ciutat i es tornarà de colors.

Tot seguit l'Eudald va dir:

-Però haurem d'anar fins a Vic a l'escola Guillem de Mont-rodon perquè allà és on hi han tots els colors, sort que només som a 10 km d'allà.-Doncs som-hi!.-Va dir la Lluna.

Un cop a Vic a l'escola Guillem de Mont-rodon...

-Director Joan, que ens donaria uns pots de pols de colors?-Va preguntar la Lluna tímidament.

-Sí, però només amb una condició, que supereu la prova "Mortal".-Va dir en Joan amb un somriure a la cara.

-Sí, la prova Mortal està formada per: cocodrils, un scaperoom que s'ha de fer en menys de 7 minuts, respondre 100 preguntes en menys de 5 minuts, un laberint, també hi trobareu foc. -Ai perdó no m'he presentat, jo sóc l'Alba la cap d'estudis, sóc la que organitza aquesta prova, a per cert la prova serà d'aquí 5 minuts.

-No! Va cridar l'Eudald preocupat.-No estarem preparats!

-Tranquil Eudald ho aconseguirem.-La va tranquil·litzar la Lluna.

-Va que ja comença la prova!-Va cridar en Joan.

- Ja? Si no ha passat ni un minut!!!- Ja però és que hem de treballar.

Primer es van escapar dels cocodrils, després van fer l'escaperoom amb 6 minuts i cinquanta-nou segons, però quan van arribar a la pregunta número 100 es van encallar i els hi faltaven 10 segons, i quina sorpresa quan la van respondre a l'últim segon. Però ara els hi tocava el laberint, allà sí que estaven perduts.

-L'Eudald li va dir a la Lluna.-Mira, aquí hi ha un paper, potser és el mapa!-I sí era el mapa per sortir.

-Ara a la dreta, a l'esquerra, tot recte etc...-Anava dient la Lluna.

Quan Van sortir es van trobar un passadís de foc, el van travessar però el final de tot es van trobar una foguera.-Allà havien de ficar la mà el foc duran 1 minut sense cremar-se. La Lluna li va dir a l'Eudald: Mira dibuixarem foc en un cartró i farem veure que és de veritat. I així és com ho van fer. Per fi havien acabat la prova i els hi van donar les pols de colors, hi havia blau, groc, verd taronja, vermell i moltíssims colors més.

Tot seguit van tornar a casa, van pujar en un avió i van escampar les pols de colors per tota la ciutat. Des d'aquell dia la ciutat "Blanc i Negre" es va passar a dir "Colors per sempre". Tothom es divertia molt. Van ser feliços i van menjar anissos.

Anna Amargant

1r premi

Pseudònim: Pluja

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: Els nervis

Hola, ara us explicaré una cosa que li va passar a la meua amiga l'Arlet la setmana passada.

Era un dimarts a la tarda, estàvem fent mates i la mestra, la Maria estava escrivint unes operacions a la pissarra, quan de sobte va dir:

-Arlet a la pissarra!

L'Arlet es va quedar en blanc, no sabia que fer, al final es va aixecar i va anar cap a la pissarra a pas de tortuga.

Quan hi va arribar va agafar el retolador blau, però es notava papallones a la panxa, qui li havia ficat?

També va sentir que algun company deia que tenia la cara vermella,

-Com li havien pintat? Lo pitjor és que algú li havia esborrat del cervell com es feien les operacions.

Al final la mestra li va dir que anés a seure, i l'Arlet a punt de plorar la va oïr.

Quan va tocar el timbre l'Arlet no va ni pujar la cadira, que ja estava a la porta de l'escola.

Quan va veure la seva mare, va anar-hi corrent i li va explicar tota la història.

L'Arlet li va dir que havien d'anar al metge i la mare no va tenir més remei que trucar-hi.

L'endemà a les 11:00 del matí ja eren a la sala d'espera del metge.

Un cop a dins, el doctor li va dir que li faria una radiografia i ella va acceptar.

Quan li va fer, el doctor va veure que tenia uns bitxos petits a dins del cap. El doctor va dir:

-Aquets bitxos que tens es diuen nervis i són els encarregats que et passin aquestes coses. L'Arlet va preguntar com es curava i el doctor li va respondre que no es

curava ni amb medicaments ni res, es curava confiant amb ella mateixa.

Així ho va fer l'Arlet quan va tornar a l'escola, definitivament els nervis ja no hi eren.

Iris Homs

1r premi

cinquè

Pseudònim: Crack

Categoria: E

Modalitat: Prosa

Títol: Les aventures de la Laia

Hola! Sóc la Laia i vaig amb cadira de rodes i tinc una cosa especial per dir-vos; el què somio se'm tornar de veritat. És de nit, he d'anar a dormir. Bona nit!!! (En realitat no és de nit, he tancat el diari perquè ha vingut el meu germà que es diu Arnau). Bé, ja ha marxat, continuo escrivint. Ara sí que és de nit. Bona nit. (És matí, ja s'ha despertat)

2n dia: Sabeu què he somiat? He somiat que va venir un geni i m'ha dit que si supero 3 proves podré anar sense cadira de rodes. ESPERO QUE ES COMPLEIXI!!!

Vaig a l'escola fins a les 17:45 perquè he d'anar al metge. Quan obro la porta, em vaig trobar al geni! Em va dir: - Ets la Laia?

- I jo li vaig respondre: -Sí, per què?

- Perquè et puc fer que caminis!

- En serio?!

- Sí, però has de superar 3 proves. (La Laia ben decidida va dir, val, les faré)

- La primera prova és fer una truita amb 50 segons.

- D'acord !!! I va començar a fer la truita. (sabeu quants segons va fer? 35 segons)

- La segona prova és fer un dibuix kawai en 2 minuts. Sabeu que un dibuix Kawai? És un dibuix que té la cara més gran que el cos. La Laia, esforçant-s'hi, el va fer amb un minut!!! Però li faltava l'última prova!!! Ho aconseguirà???

L'última prova era baixar per la pista d'esquí més alta del món. La Laia ho va fer!!! Ho ha aconseguit!!!!!! I va estar molt i molt contenta, al cap d'un minut va caminar!!!

AQUESTA HISTÒRIA REPRESENTA QUE TOT HO POTS ACONSEGUIR S'HI T'HI
ESFORCES !!

Maroua El Aabid

Accèssit

Pseudònim: Dance

Categoria: E

Modalitat: Prosa

Títol: Imagina't

Hi ha qui s'imagina que el món és quadrat, que els arbres són màgics, que hi ha monstres sota al llit, que hi ha fades voltant pel bosc...

Però que hi ha gent amb súper poders?

Doncs sí!!, la Júlia , era una nena que vivia a casa els seus avis i tenia cinc anys, ella tenia molta imaginació, pensava que hi havia persones amb súper poders i que ella podia ser una d'aquestes persones va començar a pensar i a pensar fins que...

Va descobrir que els seus càlculs eren correctes, tenia súper poders! Ara segurament us preguntareu i de que eren aquests súper poders?

Doncs molt fàcil tenia poders de súper heroïna. Però aquests poders només els podia fer servir quan els necessitava de veritat. Ella ja s'imaginava fent gran coses amb els seus súper poders però els súper poders no li funcionaven. Va anar pensant dies i dies fins que hi va haver algú en perill. Ella no sabia on era aquesta persona en perill. Va anar buscant i buscant fins que hi va arribar. Era en una muntanya molt i molt alta i a la cima hi havia un monstre que volia fer fora a tothom que hi havia a la muntanya, volia tota la muntanya per ell. La Julia no trobava el súper poder, i va decidir fer-ho sense poders. Va començar a explicar-li a aquell monstre que no tot podia tenir-ho ell, que havia de compartir, perquè tothom tenia dret a estar a tot arreu i que ell no havia de voler-ho tenir tot, el monstre es va calmar, la petita nena estava contenta per haver calmat a aquell monstre i va seguir explicant que també hi havia gent que volia estar a la muntanya com ell i que sí ell hi volia estar, podia estar-hi però amb totes aquelles persones, per què elles també hi volien estar.

I a partir d'aquell dia el monstre no ho va tornar a fer. En el poble, el van tractar com un ciutadà més, però la nena encara no quedava contenta amb el seu

resultat perquè no sabia quin era el seu súper poder. Pensant i pensant va descobrir quin era el seu poder. La nena tenia un gran cor, aquest era el seu súper poder.

Vet aquí un monstre i vet aquí un súper poder aquest conte ja s'ha fos.

Emma Albert
3r premi

Pseudònim: Auggie Pullman

Categoria: E

Modalitat: Prosa

Títol: **Addictes a la feina**

Segurament que tots vosaltres sabeu que els deures, la feina, les tasques de casa... etc, no són el més important en aquesta vida. Treballar per només voler cobrar és ser un inconfusible egoista; perquè llavors, què passa amb la família? És l'ònic no passar temps amb la teua família? Jo crec que és la cosa més egoista del món. Treballar per només cobrar? Bé, és cert que treballes per cobrar, perquè sinó no podríem comprar menjar, ni tenir una casa; però jo us estic parlant de grans addictes a la feina, perquè ells viuen per treballar, no treballar per viure. Aquest missatge és el que us vull transmetre a tots els adults que viuen per treballar, perquè tenen coses més importants per fer, no només treballar.

Això és la història d'una família que està preocupada per un membre que no deixa de treballar per res del món; espero que us agradi.

- Amor meu!- Deia jo per avisar al meu marit, en Charles, que no para de treballar mai.

- De què vols els entrepans de la feina?- Li vaig preguntar com cada dia.

- Vull que me'ls facis tots de tonyina!- Em va contestar ell.

He parlat un munt de vegades amb el Charles per fer-li entendre que té una família i que pari de treballar tantes hores a la setmana, i que també té dos fills que gairebé mai els veu ni els diu res i que és un egoista; però ell mai ho vol entendre.

En Manny i en Gregory li han preguntat un munt de vegades per què no passa temps amb ells i que els agradaria que jugués més amb ells, però el Charles, quan sent això, es posa furios i els fa escampar la boira. Vaja, que no l'interessa gens el que li diem, s'ho passa pel forro. Ell diu que li agrada molt treballar, però a nosaltres també ens agradaria moltíssim que passés més temps amb nosaltres. Ell diu que sempre està enfeinat; però quan ja no té res a fer dins de casa es posa a

fregar el terra encara que jo l'hagi acabat de netejar.

Una vegada estava fent una ullada al "Facebook" per l'ipad i això és el que em va contestar:

-Fer servir aquest tipus de màquines i aplicacions és perdre el temps! És millor treballar! La veritat és que no li puc negar però almenys jo no sóc un addicte a la feina com ell. Sort! També vull passar al tema de que jo sempre haig de ser la que cuida en Manny i en Gregory. Jo sempre haig d'estar per ells, sempre els haig de vigilar, perquè no és gaire agradable no passar temps lliure per mi mateixa. La veritat és que en Charles és una mica masculista. Una cosa en que es perjudica a ell mateix és que no dorm gens ni mica; podríem dir que mai.

La necessitat de descansar és imprescindible, cosa que ell no es creu. Quan arriba a casa sempre fa el mateix: es posa a treballar al seu estimat despatx. La veritat és que aquest home m'amarga la santa vida!

Un dia es va posar a fer una becaina i jo ho vaig aprofitar per fer el següent. Vaig amagar-li la cartera on hi tenia tots els documents. Em va sorprendre que en Charles es quedés adormit fins el matí. És la primera vegada que ho feia, en teoria vaig flipar! Quan ell es va llevar es va començar a posar histèric amb el to desagradable que tenia. Els crits que feia van despertar en Manny i en Gregory. En Manny i en Gregory estaven molt espantats i li van preguntar per què cridava, i ell els va contestar:

-Vosaltres no n'heu de fer res! Aneu a escampar la boira!

Quan vaig sentir aquelles paraules ja no em vaig poder aguantar més. Vaig pujar al pis de dalt i vaig començar a escridassar-lo.

Crec que en Charles cap vegada m'havia vist tan enfadada amb ell. Es va quedar molt fotut. Llavors li vaig dir que havíem de parlar a soles. Ell em va seguir fins a la sala d'estar i el vaig fer seure a la butaca. I això és el que li vaig dir:

- Charles, ja no puc més. Estic molt cansada de que sempre jo hagi de ser la que faig la feina de casa.

- Però què dius?- Em va contestar. - Jo no paro de treballar de tot el dia i a sobre m'ho retreus?

- D'això va el tema, Charles, que no pares de treballar i mai passes temps lliure

amb nosaltres! Nosaltres volem que paris de treballar tantes hores i a més no et va gens bé per descansar. Has d'entendre que no dorms en tot el dia!

- Perdona?! Si avui he dormit com un tronc!

- Sí, però altres dies dorms poquíssim! No pots continuar així, Charles. Estàs malgastant tota la teua vida amb només treballar i no passant temps amb la família! Saps, també és divertit passar temps amb una família que t'estima! No has de viure per treballar. Has de treballar per viure...

Charles, sé que tu ets molt bona persona. No et deixis emportar només per la feina. Hi ha coses més importants que la feina. Si us plau, pensa-hi. No siguis un addicte a la feina. Sé que tu ets una altra persona.

-Tens raó, Theresa. He sigut un egoista tot aquest temps. He sigut un incompensiu amb en Manny i en Gregory. Em sap molt de greu el que ha passat.

- Espero que hagi après la lliçó i... a tots als adults del món, que també són addictes a la feina, els vull transmetre aquest missatge de per què he escrit aquesta història: no visquis per treballar, treballa per viure; hi ha coses més importants que la feina, com passar temps amb la teua família.

Arnau Maresma
2n premi

Pseudònim: Salvatge

Categoria: E

Modalitat: Prosa

Títol: El somni de l'avi

Hi havia una vegada una nena que es deia Mireia. La Mireia tenia uns deu, dotze anys i vivia a Suïssa amb la seva mare, el seu pare i el seu germanet petit. Ella era pèl roja, tenia unes quantes pigues i portava unes ulleres ben grosses. La Mireia tenia un somni: ser exploradora com el seu avi, que feia uns anys que s'havia mort de vellet.

Les vacances d'estiu serien especials, perquè les passaria a casa l'àvia, al mig de la selva en una caseta de fusta a dalt d'un arbre.

Per fi va arribar el dia: va agafar el seu barret d'exploradora la seva motxilla, i: cap a l'aventura! Quan va arribar, l'àvia estava molt contenta i van passar un dia meravellós recordant vells temps. Aquell vespre, van sopar al costat de la llar de foc i les històries de l'àvia anaven acompanyades amb els espetecs del foc. L'àvia l'hi va explicar, que es diu que l'avi havia arribat a fer un descobriment molt especial, però mai s'havia descobert quin...

A la nit, la Mireia recordava les milers d'aventures que li havia explicat l'àvia. Però de cop va sentir un soroll sota el llit. Va estar uns segons sense respirar. La lluna il·luminava l'habitació a través de la finestra. La Mireia, molt a poc a poc, es va aixecar i va mirar a sota al llit: Va veure una fusta mal col·locada, la va treure i, la seva sorpresa va ser que va trobar un diari de pell embolcallat amb un fil gruixut: pel que es veia, era el diari del seu avi! El va obrir i va veure que hi havia tot de descobriments. Al final deia: "aquest és el meu gran secret, el meu somni." Va girar pàgina i va veure un mapa de tota la selva amb una marca que hi deia "secret". Era tant interessant, que no es va resistir i va començar la seva búsqueda. Va preparar-se maleta amb: aigua, frites, menjar, una manta i tot el necessari per passar un parell de dies. Li va deixar una carta a l'àvia: "marxo a buscar el gran descobriment de l'avi, no et preocupis, estaré bé, Mireia" Així va emprendre el

seu camí. En el mapa es veia que havia de passar pel bosc salvatge, després un riu on vivien hipopòtams i per acabar, una muntanya on arribava a una vall. Allà hi havia el descobriment de l'avi. Ja havia entrat al bosc i sentia un calfred al tot el cos. Era de nit i li semblava veure ombres, sorolls o que algú l'observava. Per això va agafar el seu lot, li donava seguretat. Al cap d'una estona de caminar, li va venir la son i va buscar ràpidament un lloc per dormir. Es va posar sota un arbre amb la seva manta.

L'endemà al matí feia bo temps i era un bon dia per continuar el seu viatge. Va agafar una poma de la maleta i va continuar. A la selva hi havia molta vegetació de tot tipus i animals com: els ocells, algun lloro, camaleons, espècies de papallones... Va mirar al mapa i cada cop s'acostava més al riu. Però de cop, va veure que es movia un arbust. Es va espantar. I de cop va sortir l'animal. Va tapar-se els ulls amb la mà per tal de protegir-se. Però va veure que no passava res. Va obrir els ulls, i va trobar un conillet inofensiu. No havia passat res. El conill va marxar, ella va continuar. Va sentir el soroll de l'aigua i va córrer cap allà: Era el riu dels hipopòtams. No era molt ample, però si queia a baix, seria devorada! Va mirar al diari a veure si hi havia una manera de travessar-lo. Més enllà, va veure que hi havia un pont. Era un pont fet amb lianes i fusta. No era molt estable però era l'única manera de travessar. Va respirar fondo, i va començar a caminar molt a poc a poc. Pas a pas. "No miris avall, no miris avall", s'anava dient. Quan va ser al mig del pont, va veure que faltaven dos fustes. A baix hi havia tot d'hipopòtams esperant que caigués. Va fer un salt, i va arribar a l'altra fusta. Buf! Quin ensurt!

A l'altre banda hi havia una mica més de selva i ja arribaria a la muntanya, on hi havia la vall. La llum del sol escalfava. Els ocells cantaven i les papallones volaven, era tot un espectacle. Tenia set, va agafar l'ampolla de la maleta i va fer un glop. Quan de cop va veure la muntanya, no s'ho creia, ja havia arribat. Va córrer cap allà i va intentar trobar una entrada per entrar a la vall que estava rodejada de muntanyes. Però no en trobava cap. Estava cansada i es va assentar a una petita roca, des d'allà es va fixar que hi havia unes lianes sospitoses. S'hi va acostar i les va separar. Un túnel secret! Al final del túnel, també hi havia una cortina de lianes. Estava molt nerviosa, va obrir l'última cortina i va

veure aquella preciosa vall plena de vegetació amb rierols, arbres de tota mena, una autèntica meravella, i de cop, va veure el secret de l'avi, no era un tresor pirata o un temple important, molt més especial que tot això, la Mireia es pensava que s'havien extingit, però no, el seu avi havia trobat els dos últims exemplars; una parella de dodos. Eren grans i amb aquell bec gros i punxegut. Eren pacífics i els va seguir fins a darrera d'unes plantes on amb molta cura les va apartar: hi havia dos ous de Dodo. "per fi s'ha complert el somni de l'avi" va pensar la Mireia "el somni del meu avi".

Fiona Serra

1r premi

sisè

Pseudònim: Fuet

Categoria: F

Modalitat: Poesia

Títol: **Ella**

Recordo aquell moment
i ara tot és diferent.
Quan em van dir que va marxar
i de mi es va allunyar.

Intento no plorar
quan penso que aquí ja no està.
Però al pensar que no la tinc,
res m'ho pot controlar.

M'agradaria fer-li l'última abraçada,
ja que tot això no m'ho esperava.
Somiaava viure amb ella,
a dalt d'una estrella.

Jana García
Accèssit

Pseudònim: Aneleh

Categoria: F

Modalitat: Poesia

Títol: **Els dies d'institut**

Pensar que demà començaré ,
és un moment intens que desitjaré.
És un moment clar i esperat
que fa que sigui imaginat.

El primer dia estaré ansiosa
però serà una sensació meravellosa.
Em sento orgullosa de mi
per haver descobert un nou destí.

Els amics de sempre no veuré
però sé que algun dia els trobaré
se'm fa molt estrany estar sense ells
però sé que sempre els tindrè al cervell.

Tindrè molts deures, ho sé,
Però tot i així em conformataré.
Les matèries avorrides, és clar,
Però per estudiar ens hi hem d'esforçar.

Helena Rovira

3r premi

Pseudònim: La Kaotika

Categoria: F

Modalitat: Poesia

Títol: L'estació de tren

Gent amunt i avall,
gent molt elegant.
Amb mirades fixes a un rellotge
I esperança que el seu cor allotja.

Sembla mentida que unes vies tan fredes,
Puguin portar el meu amor vestit de sedes.
Sota els meus peus ja puc sentir la tremolor
de l'arribada de la gran màquina de vapor.

Ella apareix amb un somriure
i el meu cor batega lliure.
Per fi junts, inseparables.
A punt per viure moments inolvidables.

Amb una mirada intensa
sabem que una nova vida comença.
I si actuem amb consciència
Ningú mai ens podrà vèncer !

Anna Hernández

2n premi

Pseudònim: Tots colors

Categoria: F

Modalitat: Poesia

Títol: **Les quatre estacions**

Cada any tenim quatre estacions
on hi ha diferents colors,
verds, grocs, vermells i marrons,
on pot nevar o sortir flors.

La tardor comença al setembre
i dura fins al novembre,
és quan marxa la calor
i el paisatge es torna marró.

Els animals a la tardor
caminen sense por,
amb les fulles fan soroll
i alegren a tot el món.

Amb l'hivern ve el fred
i deixa enrere el verd,
la neu cau silenciosament
i molt lentament.

A l'hivern hi ha molta emoció
venen els reis, les vacances i el tió,
les campanades van tocant
mentre el raïm anem menjant.

La primavera ja és aquí
i deixem les pistes d'esquí,
les flors s'obren a poc a poc
i semblen espurnes de foc.

A l'estiu el sol és més fort que mai
I a la primavera li deixa espai,
amb l'alegria la gent està
perquè calor fa.

La gent amb l'anyador
tot morint-se de calor,
a les piscines sense falta
hi van amb molta marxa.

Noa Barastegui

1r premi

